

siajn trulojn kaj rapidis tra la bieno ĝis la arbara rando. Hagrid salutis ilin, aspektante ruĝvange kaj ekscitite.

“Ĝi preskaŭ elires.” Li kondukis ilin enen.

La ovo kuŝis sur la tablo. Profundaj fendoj vidiĝis en ĝi. Io moviĝis ene, kaj stranga klakado eliris.

Ili ĉiuj tiris seĝojn apud la tablon kaj rigardis apenaŭ spirante.

Subite okazis skrapado kaj la ovo disrompiĝis. La drakido falis sur la tablon. Ĝi ne estis aparte bela. Laŭ Hari ĝi aspektis kiel ĉifita nigra ombrelo. Ĝiaj ostecaj flugiloj estis egaj kompare al ĝia malgrasa gagatnigra korpo, ĝi havis longan muzelon kun larĝaj nazotruoj, burĝonajn kornojn, kaj ŝvelajn, oranĝajn okulojn.

Ĝi ternis. Kelkaj fajreroj elĵetiĝis de ĝia muzelo.

“Ĉu li n’ estas *bela*?” Hagrid murmuris. Li etendis sian manon por karesi la kapon de la drako. Ĝi klake provis mordi liajn fingrojn, montrante pintajn dentojn.

“Benu lin, r’gardu, li ekkones si’n panjon!” diris Hagrid.

“Hagrid,” diris Hermiona, “kiel rapide Norvegiaj Krestodorsoj kreskas, precize?”

Hagrid estis respondonta kiam lia vizaĝo subite paliĝis. Li saltis surpieden kaj kuris al la fenestro.

“Kio okazis?”

“Iu r’gardad’s tra malfermaĵon de la kurtenoj – est’s junul’ – li kures supren a’ la kastelo.”

Hari hastis al la pordo kaj rigardis eksteren. Eĉ tiel fore li tuj rekonis la figuron.

Malfid vidis la drakon.

De la rideto kiu subdividiĝis en la vizaĝo de Malfid dum la sekvanta semajno, io tre nervozigis Hari, Ron, kaj Hermionan. Ili pasigis la plejparton de sia libertempo en la mallumigita ĉambro de Hagrid provante rezoni kun liagridHagrid, provante konvinki konk.

“Simple liberigu ĝin,” Hari urĝis. “Ellasu ĝin.”

“M’ ne povas,” diris Hagrid. “Li ‘stes tro eta. Li mortus.”

Ili rigardis la drakon. Ĝi jam plilongiĝis trioble dum nura semajno. Fumo kirliĝis daŭre el ĝiaj nazotruojn. Hagrid ne plenumis siajn devojn rilate al ĉasgardado, ĉar la drako tiel okupis lin. Malplenaj brandoboteloj kaj kokoplumoj disiĝis ĉie sur la planko.

“Mi d’cid’s nomi lin Norberto,” diris Hagrid, rigardante la drakon per sopiraj okuloj. “Li vere kones min nun. R’gardu. Norberto! Norberto! Kie ‘stes panjo?”

“Li freneziĝis,” Ron murmuris en la orelon de Hari.